

پل گذاری را فراهم کنیم، منتهی این سیستم‌ها یک عیب داشتند. وقتی این پل‌ها اجرا می‌شدند به اندازه نصف طول پل (بازده متر) ارتفاع می‌گرفتند. دشمن هم که به کوچک‌ترین تغییر مواضع حساس بود، خیلی سریع متوجه شده و موضع را زیر آتش توپخانه می‌گرفت.

ایده ما این بود که مشکل ارتفاع را حل کنیم؛ یعنی دشمن متوجه استفاده نیروهایمان از این پل‌ها نشود. روی دستگاه‌های مختلف کار کردیم. آن زمان اینترنت نبود. اطلاعات در حد کاتالوگ و مقاله بود که از کتاب‌های دفاعی و رفرنس‌ها قابل دسترسی بود. ما آن‌ها را مطالعه کردیم و متوجه شدیم در اروپا روی این سیستم‌ها کار کرده‌اند. پلی طراحی کرده بودند که به صورت کشویی باز می‌شد. حداکثر ارتفاعش در حین باز شدن همان اندازه‌ای بود که روی تانک سوار شده بود. منتهی این پل هم یک ایراد داشت؛ پل روی خودروی هشت چرخ سوار شده بود. چرخ خودرودر مناطق عملیاتی آسیب‌پذیر بود و اگر به لاستیک آن یک ترکش می‌خورد دیگر نمی‌توانست وظیفه‌اش را انجام دهد. تیم طراحی ما این ایده را روی تانک و خودروی زرهی می‌خواست پیاده کند. طرح اولیه ارائه و در صنایع دفاع بررسی شد. بعد از تأیید طرح، یک تانک T۵۵ غنیمتی عراقی را در اختیار مرکز تحقیقات تبریز گذاشتند تا طرح را روی تانک پیاده کنیم. تیم

شاسی که در ابتدا ساخته می‌شد به وسیله این شابلون کنترل می‌شد. اگر درست بود اجازه ادامه کار داده می‌شد. در عرض یک ماه ۳۰۰ دستگاه از این سنگرها ساختیم و بارتریلی کرده و به منطقه فرستادیم.

پل‌های سریع‌النصب

■ **راوی: سیامک قنبری، مسئول پروژه پل‌های سریع‌النصب**

در ایران یکسری پل‌هایی در اختیار نیروهای مسلح بود که ذاتاً تکنولوژی روسی داشت. پل‌هایی که روی تانک T۷۲ سوار شده و دارای دستگاه‌های کابلی و هیدرولیکی بودند. هرجایی که نیاز به پل گذاری بود، این تانک به آنجا منتقل می‌شد و عملیات پل گذاری را انجام می‌داد و ادوات از دهانه ۲۲ متر می‌توانستند رد شوند. عرشه پل فلزی یا فولادی بودند. در واقع ایده‌ای که ما داشتیم همان بود و می‌خواستیم که با کمک یک تانک امکان

”

دشمن هم که به کوچک‌ترین تغییر مواضع حساس بود، خیلی سریع متوجه شده و موضع را زیر آتش توپخانه می‌گرفت.

